

PRYSNAĆ (2) *vb pf*

fut 3 sg prysnie (1). ◇ praet 3 sg m prysnął (1). ◇ [impers fut prysnie się.]

Sł stp brak, Cn s.v. pryskam, Linde XVII – XVIII w.

1. Wyrzucić, rozrzucić krople (1) :

[prysnąć czym naprzeciw komu: Bo gdy lię tą wodą chrzłtu świętego naprzeciw iemu [diabłu] prińnie [...] to prawa święcona woda iemu będzie UstKościel 59.]

a. Wydalić z siebie przez rozwolnienie (1) : Tego rułzy łumnienie *[tj. czuje potrzebę naturalną]/* máca gdzie co íprawić. On lię k niemu porwawłzy/ o łtoy ípádniesz z gory/ Ale pocżkay íże cie dowiodę do diury [!]. Przywiodł go do podułek/ także przez nie pryńnął *RejFig Aa4*.

2. O koniach: kichnąć, parsknąć (2) : Też ná ochffát á owłzém wodny tak vczyń: pomáży wędzidło łáynem człowieczym/ á włoż go w vłtá koniowi/ záciśniż mu mocnie Nozdrze/ áże prysnie *SienLek 168; [przewlecz wędzidła przez łwieże łay<no czło>wiecze/ a włoż koniowi w vłta y zatul <no>zdrze aż pryńnie. SprLek B2v].*

Formacje współrdzenne cf PRYSKAĆ.

MPi